

Snota.

PÅSKE I TROLLHEIMEN

AV MAJA

«Det e' bare å kjør' det» — blev vi enige om, vi hadde rigget oss ut med labber og skjurf som riktig til langfart med islending utenpå — pyjamasen! For dette hendte på Gjevilvasshytta, som endda var vinterkald og rå og bare for noen timer siden tatt i besiddelse; det var lørdag før påske og hundekalt ute. Men det turet og spraket i en ilter liten vedovn — og slike omgivelser vi hadde: klær på tørk, ryggsekker, laftevegger i skjæret fra et enslig lys i en blikkstake, veggfaste senger, tussmørke opunder åsene, — og blått lys i rimfrosen på rutene minnet om at hele Trollheimen lå like innpå — i måneskinn.

Tenk å få sitt ønske fra år tilbake opfylt: å gå i Trollheimen ved vintertid. Men så hadde vi også fått høre det: «Huff, dere

vil vel ikke til Trollheimen — og så iår som det er så farlig der! Metertykk nysne blåst sammen i skavler over gammel blankis — det rene selvmord!»

Riktignok hadde det nok snedd i fjorten dager i en strekk, siste guffsen av sneværet passerte oss nede ved Vognild — og så lå fjellet der — ferdig til oss — med et snedekke så ideelt, jevnt og passe hårdt — og så velsignet ubrukt; bare noen ryper og en og annen hare hadde vært ute og laget mønster i det.

Nok sne var det og — selv en kjentmann måtte

sokne iherdig for å konstatere beliggenheten av uthuset ved hytta. Sneen lå i høide med tretoppene på vei mot Jøldal. At man kan oppleve så meget sol på en gang, — etter en lang og grå vinter! Egentlig hadde vi den i ryggen — men den kom igjen fra alle kanter; varmt blev det tross flere kuldegrader, og ryggsekken, som hittil var ukjent i forbindelse med ski, gnaget på skuldrene, men på flyene opunder Skrikhø hadde alle prosaiske plager forlatt oss, og vi var bare grepet av denne nydelse: time etter time å la skiene gli og høre susen av nysneen om skituppene.

I det første undarennet skal jeg si vi fikk «luft under vingan». Alle tenkelige ujevnheter slettet ut — og så skulde en ikke la det stå til!

På neste dags tur skremte vi op et elgpar som dermed la iveri i dysneen opover mot Trollhetta, og en halv time etter var de utenfor synsvidde. Vi selv brukte flere timer på den samme strek-

Umak som lønner sig.

MAYA

ning, riktignok middagspause iberegnet — som fant sted under Trollheimens mest berykrede hengeskavler! Flere timer ja — for det var riktig vær til å gjøre veien lang i. Snota hadde vi foran oss, på siden og over oss — en pussig kontrast dagen lang til vår egen lille vandrings rytme. — Utpå aftenen bar det langsomt utfor mot Foldalen. Kveldsolen satte farve på fjellene, mens skogen strakte sig som blå skygger oppover langs dalsidene. Dette siste utsynet var dagens store stund. Varm citrontoddy, mør,

duftende renbiff, store gule multer, tyri på peisen, valgresultater fra Tyskland, værmelding — alt dette hadde dagen enda å gi oss.

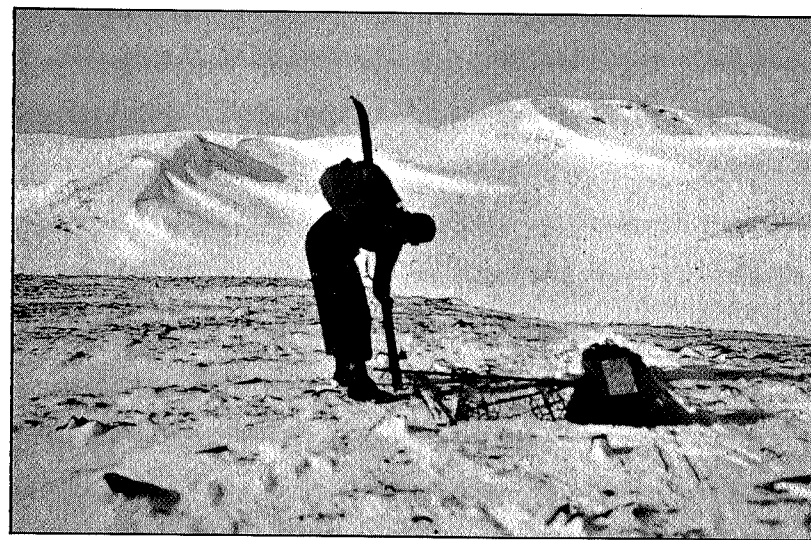

Eftermiddag på fjellet.

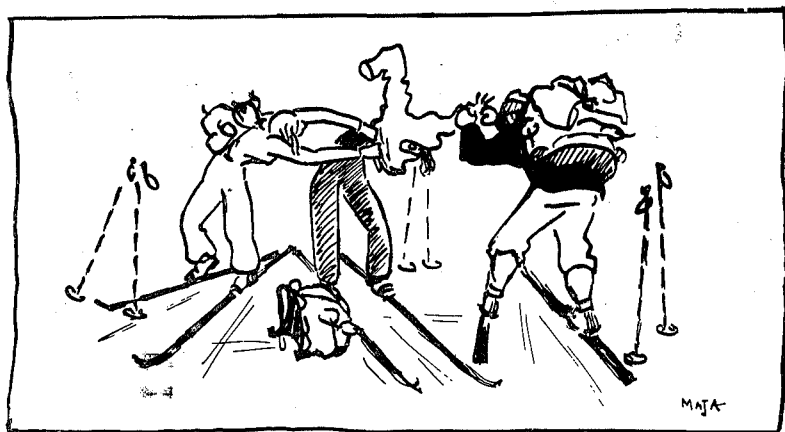
Stadig var vi de første på hyttene. Snakk om å ha Trollheimen for sig selv! Vi boltret oss efter lyst og evne, det vil si: Satt først et par timer på taket av Fugelsøysetra. Efter en halv time kom finnen som bor på nabosetra, ut og bandt bikkja si på taket — for, som han siden fortalte, «det vilde være hyggelig for den også å få se litt på folk». Kaffe kokt på en gammel turkjel under en tørrfuru på Bossvasshøgda er noe helt for sig selv! En medbragt ølflaske var til mere sorg enn glede. Fyrstikkesken fikk sig en svømmetur, men ryggsekken stod prøven som øltett. Snota blev utsatt for et angrep, men vi fikk snart stifte bekjentskap med

Særlig skulde hengeskavlene være farlige.

Smøring.

Anorak er rasende praktisk!

den bebudede holke under sneen. Angrepet var iallefall alvorlig nok til å få hjerteklapp av når vi skulde ned igjen.

Vi var så vant til å våkne om morgenen med en brennende sol høit på en blå, klar himmel, så et par fjærskyer i horisonten vakte ren opsikt.

Når ruten øst om Blåhø blir staket, blir den sikkert en allfarvei for Trollheimsfarere. Vi kom gjennom et nåleøie av et skar op fra Slettådalen, Blåhø stod som en vegg på den ene siden, og på den andre siden kjek vi fra en hengefonn, mellom Svarthamrene, like lukt ned i Mildalsglupen.

Ikke et vindpust var det her oppe. Det var rent galt, sa vår ledsager, å slippe så uerfarne fjellfolk inn i Trollheimen — vi fikk et feilaktig inntrykk av fjellet. «Sist vi tok denne veien», sa han, «var det midtsommers, men vi måtte løpe hele sletta bortover for ikke å stivne helt av kulde under sneskurene». Og en annen gang han var her, hadde de under en rast satt fra sig skiene, da et vindkåst kom — og fem par ski og staver lettet som ørner og forsvant rett ut i luften.

Der oppefra fikk vi øie på Gråkallen og Storheia. Snehetta var helt nær, og Storrronden fikk også et gjenkjennende blick. Påskegjester i Sylene konstaterte vi hadde all grunn til å være tilfreds med været. Samme utsynet hadde vi dagen efter, — fra Stor-

hornet. Fra Gjevilvasshytta fant vi på å ta den veien til Opdal. Det var umak som lønnet sig! Seks timer drog vi oss opover i solbakken — og 25 minutter nedover på den andre siden. Det var rent rart å treffe andre folks skispor igjen. Men der var det også plass nok til å ha fornøielsen av selv å prøve sig frem med skiene og ta overraskelsene i terrenget for full speed. Stadig nedover og nedover med en røik av tørr, lett sne om bena — det blev rent komisk tilslutt så ofte som førstemann dukket ned bakom en ny bakkekam, en knott av et hode som forsvant langt nede i dypet — sistemann hang som en flue mot himlen. Vel nede kunde vi ikke holde oss på bena næsten av anstrengelse og latter. Dette undarennet var kanskje topp-punktet av turen. Det er så vanskelig å si — den artet sig som en rekke opplevelser i intens rekkefølge hvis klimaks vi var blitt vant til å vente i neste øieblikk!